

[Sigsgaard.]

endda, så vidt jeg forstår, ringere end ved sidste momsforhøjelse. Men det bliver der jo lejlighed til at diskutere mere detaljeret på tirsdag. Så trøster man sig med, at med momsen kan der ikke snydes. Det hører vi gang på gang, men det forbliver alligevel det rene sludder og vrøvl. Lige da momsen kom, lagde f. eks. de handlende kortene på bordet, da blev der næsten ikke snydt. Men nu bliver der snydt med momsen, så det forslår. Spørg bare toldvæsenet. Det argument batter altså ikke rigtig. Desuden kommer vi ikke væk fra, at momsen vender den tunge ende nedad; den hviler lige tungt på fars som på kaviar, og den rammer selv dem, der er så dårligt stillet, at de ikke betaler skat — ja, den rammer dem hårdere, end den rammer andre.

Dernæst vil man give tilskud til arbejdsgiverne. Folk spørger sig selv, om det her er Ebberød Bank — hr. Per Hækkerup spurgte også sig selv om det, forstod jeg. Først kræver man en hel masse ekstra moms op, og så forærer man penge til de i forvejen velbærgede, aktionærene, arbejdsgiverne. Hvad er det da, regeringen egentlig foreslår? Jo, det er simpelt hen, at lønmodtagerne skal give arbejdsgiverne et tilskud. Den kunne egentlig nøjagtig lige så godt i folketinget have stillet forslag om, at hver eneste lønmodtager skulle forære sin arbejdsgiver 300 kr.; det er nemlig virkningen af regeringens forslag. Det er indgreb i overenskomsterne, så det batter, og det vil ikke gå upåtalet hen. Jeg må måske lige sige, at jeg skam godt forstår, at regeringen ikke har valgt den form, jeg foreslog; man camouflerer tingene og gør dem i øvrigt administrativt særdeles vanskelige. Derfor må det være vor opgave at pege på, hvad der er det egentlige indhold, og det egentlige indhold er altså et direkte tilskud fra lønmodtagerne til arbejdsgiverne.

Jeg tror, man skal være forsigtig med bestandig at angribe overenskomsterne. Man risikerer jo, at arbejderne kommer til at stille sig det spørgsmål, om det måske ikke var bedre helt at undvære overenskomsterne, om overenskomstsystemet ikke efterhånden er blevet en spændetrøje, som kapitalen og regeringen anbringer arbejderne og dermed alle lønmodtagerne i.

Det, man nu med momsforhøjelsen foreslår, er simpelt hen en lønnedskæring. Hver

eneste lønmodtager, hver eneste skatteborger skal have sin løn skåret ned med 600-700 kr. om året. Ja, arbejdsgiverne skal også betale mere moms, men det betyder ikke så forfærdelig meget, faktisk ingenting, for de får nemlig en stor del af lønmodtagerens moms forærende, de skal have tilskud. Som sædvanlig følger regeringen her Det gamle Testamente: tager fra de fattige og giver til de rige.

Selvfølgelig ved regeringen, at dens forslag er asociale; den prøver at fortælle noget andet, og det forstår vi også godt alle sammen baggrunden for. Men selv borgerlige blade som f. eks. Politiken må åbent erkende, at regeringen med de forslag, den har fremsat, ensidigt langer ud efter de små indkomster. Er det nu, fordi regeringen er særlig ondsindet? kunne man spørge. Det skal man ikke tro; selvfølgelig prøver regeringen at mele sine egne vælgers kage; og det går ud over lønmodtagerne. Men fremfor alt: regeringen ved selvfølgelig godt, at det ikke er det almindelige, jævne forbrug, der er årsag til krisen, og nu er det åbenbart sagt så stærkt og gjort så klart, at selv statsministeren i sit svar på forespørgslen her i dag måtte indrømme det. Mange havnearbejdere går for under 11 kr. i timen. Tror nogen, at havnearbejderen har noget at slå til side med? Alligevel er det ham, der rammes hårdest af momsen. Han kan f. eks. ikke gennem luksusforbrug i udlandet komme uden om den, han rammes hver gang.

Nej, regeringen ved alt om, hvad der er galt. Den ved, at det er opsparingen, der ikke kan følge med investeringerne. Eller med andre ord: da vi samtidig ved, at opsparingen i Danmark er ganske pæn i forhold til andre vesteuropæiske lande, er fejlen, at investeringerne er for store. Derved presses renten op og inflationen frem. Regeringen ved også, at investeringerne koster en masse valuta. I parentes sagt: det gør militærforbrug også, så når nu man hævder, at situationen er så alvorlig, hvad så med f. eks. de 200 nye kampvogne? Jeg er ikke engang helt klar over, om man endeligt har købt dem; men hvis man nu ikke har, skal de så købes også i den situation, regeringen påstår vi befinder os i?

Se, det naturlige, når vi taler om investeringerne, var selvfølgelig at bringe dem ned